

Sinji galeb

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE DEKANI,
ŠOLSKO LETO 2022/2023

SINJI GALEB – glasilo učencev Osnovne šole Dekani

Šolsko leto: 2022/23

Urednici: Olivija Cunja in Monika Komel

Grafični oblikovalec: Boris Đukić

Likovne prispevke so prispevali učenci OŠ Dekani

Mentor likovnih prispevkov: Nina Gaber

Izdajatelj: Osnovna šola Dekani

Naklada: 50 izvodov

Dekani, julij 2023

Dragi bralci Sinjega galeba,

poletje že na vso moč trka na vrata, to pa je tudi čas, ko znova razpre krila in poleti na splet naš Sinji galeb, dolgoletno literarno glasilo učencev OŠ Dekani. Čeprav je že v letih, še vedno sledi mladim in novostim, ki jih prinaša čas, zato je tudi letos v digitalni obliki. Na tak način je postal še bolj dostopen vsem, ki si želijo zanimivega in duhovitega branja izdelkov, ki že dolga leta nastajajo izpod peres navihanih dekanskih šolarjev. Sedaj ni več izgovorov, da ga ne morete brati, ker ste ga pozabili doma. S pomočjo tehnologije je z vami na plaži, v hribih, na prostem, na avtobusu, pri zobozdravniku ... Le sezite po njem in pustite se ponesti v svet domišljije.

Veliko svežine v vročih dneh, počitka in seveda zanimivega branja vam želimo.

Uredništvo šolskega glasila

OSNOVNA ŠOLA DEKANI

RIME 3. A RAZREDA ...**LASTOVICE**

Visoko pod našo streho gnezdo stoji,
 iz njega gledajo radovedne oči.
 Naši lastovici sta se vrnila nazaj,
 ker bosta imeli naraščaj.

Kar naenkrat se čivkanje sliši,
 kako je veselo pri njihovi hiši.
 Starši pridno za hrano skrbijo,
 da mali ptički nekega dne z močnimi krili poletijo.

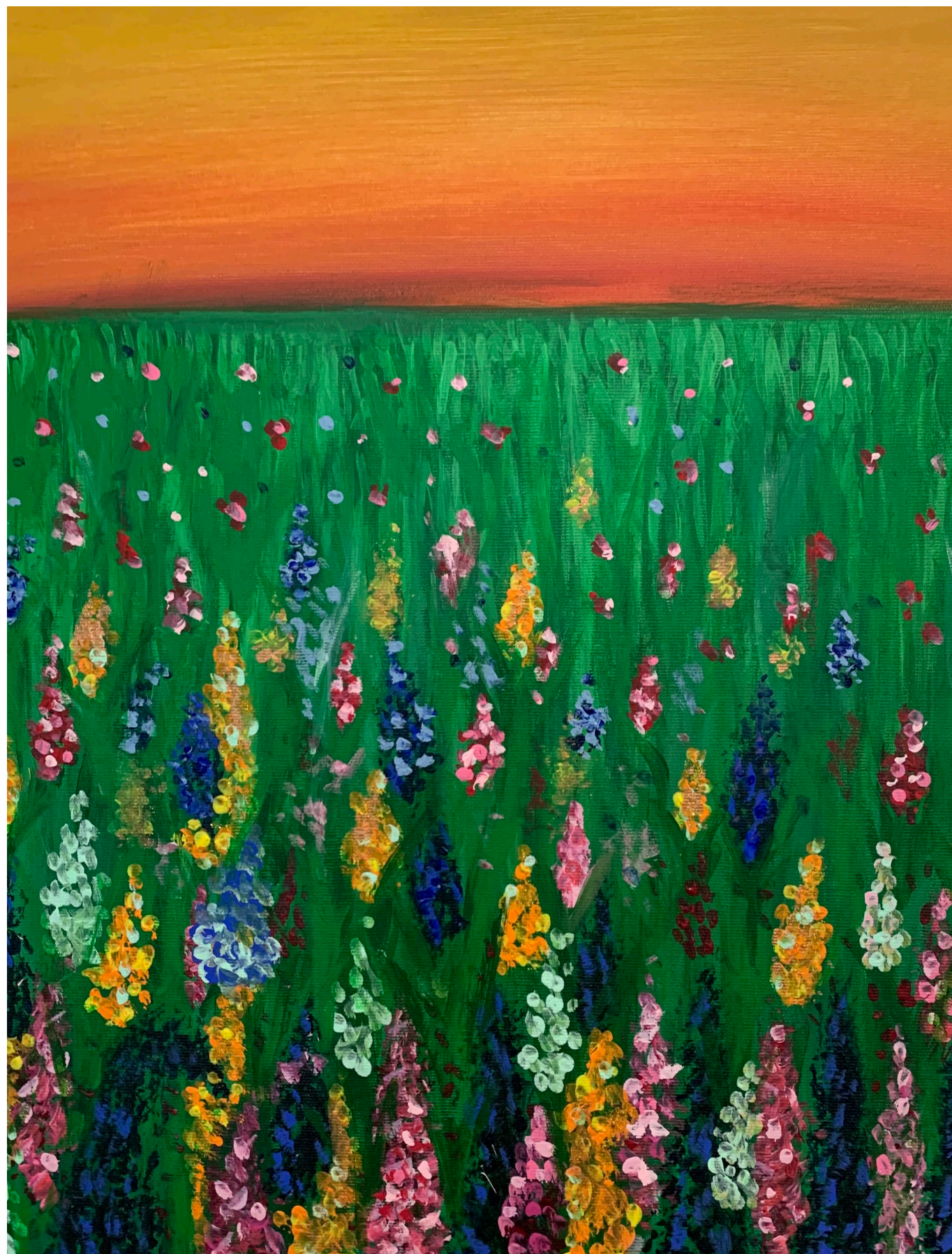
Ajda Furlanič, 3. a

DANILO

Danilo je bil krokodil,
 ki je živel v reki Nil.
 Bil je toliko debel,
 da jesti več ni smel.
 Jest je moral juhe,
 v kateri so muhe.
 Pil je samo čaj,
 spraševal se je zakaj.
 Sanjal je o rdečem mesu
 in opici na drevesu.
 A do nje ni nikoli uspel priti,
 saj bi moral prej trebuh izgubiti.

Maximilian Barut, 3. a

3. A RAZRED

3. a razred je vesel, ni pa debel.
 3. a razred se smeji, že žoga leti.
 3. a razred igra nogomet, ne pa rokomet.

Gregor Loredan, 3. a

TRAVA

V dolini raste zelena trava,
 na njej se pase velika krava.
 Med travo raste tudi figa,
 ki jo veter počasi miga.
 Ko na travo pada dež,
 je na travi tudi jež.
 Ko na travo pridejo gliste,
 ji pojejo vse liste.
 Ko je trava že velika,
 jo kopa gospa motika.
 Po travniku leti čebela,
 ki med pridno dela.

Amedej Loredan, 3. a

AVTO

Avto, avto pelje po cesti in melje.
 Pelje, pelje mali avto, nikoli se nič ne ustavi.
 Avto hitro pelje 100 na uro.

Rok Janjič, 3. a

AVTO

Češnja je že obrodila,
rdeči sadež ponudila.
Se otroci veselimo,
zabavamo in se smejimo.
Tudi ptički se gostijo,
pojejo in se veselijo.

Maj Vlačič, 3. a

MALI TULIPANČEK

Tulipanček se je zbudil in obraz si je umil,
svojo mamico poljubil in v vas zavil.
Tam prijatelje je spoznal
in z njimi se igral.

Ko Luna je prišla na vrh neba,
stekel je domov,
pod varen hišni krov.

Se zjutraj je zbudil,
je k babici zavil,
da bi jo objel ter ji zapel.

V vas je spet zavil,
se s prijatelji dobil,
se dolgo je igral
in zaspan postal.

Stekel je domov,
pod varen hišni krov.

Katerina Morato, 3. a

KOS

O moj črni kos,
zakaj okoli skačeš bos?
Raje mi kaj lepega zapoj
in bodi moj ponos.

Timotej Lukin, 3. a

MOJ KUŽEK

Vlažen smrček
je prvi srček,
pod mizo pa luža,
o ti moj kuža.

Se mama jezi:
»Pospravi kar ti!«
Hitro pospravim
in ven se odpravim.

En, dva, tri,
kuža lovi.
Muce bežijo,
se kužka bojijo.

Kužka imam rada,
ko sneg zunaj pada,
ko sonce sije
in dež ga umije.

Pika Dirjec, 3. a

HAMZA, TO SEM JAZ

Jaz sem Hamza,
star sem 8 let
in vsak dan igram nogomet.
Imam belo žogo
in rdeč dres,
na katerem piše
De Brujne res.

Hamza Jušić, 3. a

RAK

Rak, rak, rak
uščipne te
vsak, vsak, vsak.
V morju rak živi in
ščipa vse ljudi.
V morju rak živi in
ščipa vse ljudi.

Tim Šik, 3. a

RIMA

Sonce sija, mama mija,
žaba skače, nosi gače.
Koklja daje belo jajce,
deca vejo, da na koncu rima,
isto besedo ima.

Ervin Mujić, 3. a

MUCE

Muce so prav posebne živali,
ki se radi igrajo in zvičajo.
Svoje tatinske oči imajo,
s svojimi tačkami se igrajo.

Njihove dlake so tako mehke,
da bi se rad vsak vanje zavič.
Videti so vedno preproste,
a so zato toliko bolj ljubke.

Muce se radi ckrkljajo in
v zavetje svojega doma običajno zazibajo v sladke sanje.
Ne pozabite, kako so prijetne,
ko nestrpno čakajo, da ji pobožate.
In ko jih imate radi,
se vam bodo smejale in vedno ostale pri vas.

Nejc Andrejašič, 3. a

JABOLKA

Jabolka, jabolka,
sočna in zdrava.
Joj, dobro tekne,
saj so mehka.

Martin Deško, 3. a

ZGODBI IZ 3. B

NAJMOČNEJŠI KAMEN NA SVETU

Nekoč je živel deček Tim. Nekega dne je šel v gozd in našel nenavaden kamen. Skušal se ga je dotakniti, a se ga ni in ni mogel. Ugotovil je, da če se kamnu približa, ga ta odbije. Ko je šel Tim iz gozda, je kamen, ki ga je videl, letel za njim. Tim ni vedel, kaj se dogaja. Zato je samo šel naprej. Kamen je svoje čudežne moči na skrito predal Timu. Tim pa tega ni opazil. Toda moči, ki jih je zdaj imel, so ga varovale pred vsem. Tako je Tim postal najbolj zavarovan deček na svetu. Kajti legenda pravi, da kdor najde ta čudežni kamen, postane najbolj zavarovan človek na svetu.

Ljubica Rožac, 3. b

Mateja Cah, 8. b

Mia Groznik, 8. a

NAŠEL SEM KAMEN MODROSTI

Nekoč je živel detektiv Roko Mrhovinar. V četrtek je prejel klic Lare Vlahovič. »Izginil je moj kamen modrosti,« so bile Larine besede. Roko se je odpravil na detektivsko misijo. V Larini hiši je šel v sobo, kjer je bila zadnja sled kamna. Sled ga je vodila dalje v jamo pod mostom. Tam je našel veliko ukradenih stvari. Nato je zaslišal korake in se skril za večjo skalo, da vidi, kdo prihaja. Bil je človek v temni maski in obleki. Na žalost ga je opazil in začela sta se pretepati. Med pretepom pa je moškemu padla maska z obraza. Izkazalo se je, da gre za zločinca, ki ga išče celo mesto. Roko ga je odpeljal v pripor, kjer ga je vprašal, kje je kamen modrosti. Ker zločinec tega ni hotel izdati, mu je le dal zemljevid, kjer je bil označen X. Po dolgem iskanju in kopanju so Roko in pomočniki našli kamen, ki je bil pod vulkanom. Vrnili so ga Lari, ona pa je skakala od veselja.

Žiga Vajzman, 3. b

Tjaša Železinger, 7. b

4. RAZRED

KDO JE POJEDEL MIHOVO ČOKOLADO?

Mali Mihec je živel z družino, z mamico, očkom, bratcem in sestrico. Ko se je zbudil, je opazil, da je njegova čokolada izginila. Ker sam ni mogel ugotoviti, kdo jo je pojedel, je poklical detektiva. Miha je rekel detektivu, da so osumljenci mama, tata, brat in sestra. Detektiv je razmišljal in razmišljal, kdo bi lahko pojedel čokolado. Nato je vsakemu posebej zastavil enako vprašanje. Najprej je vprašal bratca in sestrico. Vprašal ju je, kaj sta jedla za zajtrk. Rekla sta, da sta jedla čokolino. Isto vprašanje je postavil mami. Odgovorila je, da si je za zajtrk pripravila smuti. Najbolj sumljiv je bil oče, saj na vprašanje ni želel odgovoriti. Detektiv še vedno ni bil prepričan, če je oče pojedel čokolado, zato je vprašal družino, ali bi kdo pil mleko. Takoj se je oglasil oče, da bi z veseljem pil mleko. Ko ga je detektiv malo pobliže pogledal, je videl sledi čokolade okoli njegovih ust. Miha je vzkliknil: »Aretirajte ga!«

Ema Dizdarević, 4. a

DETEKTIV

Med šolskimi počitnicami smo se odpravili na morje. S seboj smo vzeli našega psa Goldiya. Zelo je užival, veliko je plaval. Goldy obožuje morje, tako kot mi vsi. Naslednje jutro, ko smo bili na plaži, sem opazila, da našega psa ni več z nami. Zaskrbelo me je. Začela sem ga klicati po imenu, a brez uspeha. Moj oče se je odločil, da pokličemo na pomoč detektiva Vala, ki je zelo znan po iskanju psov. Detektiv se je odzval naši prošnji in se takoj odpravil iskat našega psa po celem otoku. Dva dni ga je iskal in vse je zgledalo, da je bil Goldy ukraden. Še enkrat se je odločil pogledati v sosednjo vas. In res, našel ga je pri eni lepi psički. Zgleda, da si je naš Goldy zaželel pasje družbe. Zelo nas je bilo strah, da ga ne bo več nazaj. Ko smo ga zagledali, smo bili vsi zelo veseli in se začeli objemati.

Lia Primožič, 4. a

PESMI BREZ SMISLA ... ALI ... NONSENSNE PESMI ...

NESMISELNA PESEM

Rožica s kocko prijatelj postane
in pade kot kamen.
Srce je razmetano.
Ti pa poješ banano.

Aleksej Rovčanin, 4. a

KOCKA

Kamen je kot kocka,
a samo to, da srca nima.

Kamen je kocka,
ki ni kocka.

Rožica je kocka,
ki prijatelja nima.

Noele Deljaj, 4. a

PRIJATELJICA

Prijateljica moja,
ledena si kot srce in kocka.
A kocki na glavi
tiči rožica,
ta pa ven cveti.

Lars Kočever, 4. a

PRIJATELJ IMA ZELO DOBRO SRCE

Prijatelj ima do nas zelo dobro srce,
saj kamne mečemo z njim v morje
in z njimi iščemo dišeče rožice,
pri matematiki pa oživljene kocke.

Anže Kocjančič, 4. a

SRCE

Srce je kot kocka, ki se vrti okoli prijatelja.
Prijatelj pa je kot kamen in rožica.

Matia Bellich, 4. a

MOJ PRIJATELJ KOT ROŽICA CVETI

Moj prijatelj kot rožica cveti.
Rekel je, da ob njem kamen leti.
A ko mu je nekdo kocko vrgel v srce,
je postal manjši in manjši.

Ema Dizdarević, 4. a

TEŽKO KOT KAMEN

Ti moje srce,
zakaj si težko kot kamen?
Prijatelja sem izgubilo,
samo zaradi kock tri.
Rožico bi ti dalo pa še kaj,
samo vrni se nazaj.

Jan Matos, 4. a

ŽAREČE A TRDO SRCE

Moje srce je iz kamna,
a notri cveti,
saj prijateljstvo žari.

Moj prijatelj ima glavo v obliki kocke,
a na njej roža cveti.

Lan Eler, 4. a

KOCKA IMA PRIJATELJE

Kocka ima prijatelja, ki ji vsakič razsvetli nebo.
Kockin prijatelj je tako dobrega srca,
da mu iz uhljev cveti rožica.
Kocka si ne želi biti žalostni kamen.

Jakob Bertok, 4. a

PRIJATELJ IN KOCKA

Kocka nima srca,
ker ni živa.
Vseeno se dobro ima.

Pravi prijatelj je tisti,
ki ti rožico prinese,
kamne stran odnese
in kocko stran odpelje.

Nami Ban, 4. a

BOLEČINA SRCA

Srce je kot kocka ali kamen.
Ko prijatelj te zabode v srce,
kot roža zleti v nebo.

Lucija Bitenc, 4. a

SRCE

O, ti moje srce!
Čeprav si iz kamna,
si lepše od kocke,
kot rožica lepo
in kot prijatelj prijazno.

Lia Primožič, 4. a

SRCE

Ti kamen pade na glavo
in te boli,
kot da si izgubil prijatelja.
Mavrica je lepa
kot Rubikova kocka.
Pogled na rožice diši tako,
da bi kar zaspal.

Sadin Pivić, 4. a

KOCKA IN KAMEN

Kocka gre k prijatelju Kamnu na obisk.
Če bi rožica rastla en milimeter bolj naprej,
bi bila bolj zmečkana kot eksplodirana nuklearna bomba.
Rožica je brcnila kocko na številko »Nuklearno gorivo«.
Kocka je uničila kamnito goro v obliki srca.
Kamen je crknil od žalosti.
Kocka je iskala goveje prijatelje.

Simon Stergar, 4. a

Vita Kocjančič, 9. a

KAMEN, ROŽICA, SRCE

Prijatelj greva se igrat.
Tisti, ki zmaga, srce mu bo lepo šlo.
No dajva!

Kamen, rožica, srce,
kamen, rožica, srce,
kamen, rožica, srce.

Pa sem te!
Pa sem te!

Pameten sem kot kocka,
ha ha ha!

Bravo!
Srce ti bo bilo
še boljše kot prej.

Hvala, hvala zelo.

Vitan Maršič, 4. a

BLA

Kocka se kotali blablabla.
Rožica raste zunaj blablabla.
Kamen valja se po tleh blablabla.
Srce utripa blablabla.

Vsi skupaj so prijatelji,
ki prijateljujejo blablabla.
Njihova najljubša beseda je bla,
najljubše črke pa b, l in a.

Simon Stergar, 4. a

Teodor Martini, 7. a

NA KRILIH DOMIŠLJIJE...

Detektivska zgodba – iskanje žoge

Kot se vsak dan, sem se tudi danes igral z žogo. Zletela mi je čez ograjo v grmovje. Odšel sem jo iskat, a je nisem dobil. Nekega dne sem se odpravil s sestrnico na sprehod. V potoku sem videl svojo izgubljeno žogo. Želel sem jo vzeti, a mi nikakor ni uspelo. Poskusil sem tudi z dolgo palico, tudi tokrat mi ni uspelo. Nato sem se odpravil domov in vzel potapljaško opremo, ker je bil potok globok. Vrnil sem se k potoku, se potopil in vzel svojo žogo.

Na dnu potoka sem videl še veliko drugih žog. Vzel sem jih in jih odnesel domov. Žoge so bile od mojih prijateljev. Vsakemu sem vrnil izgubljeno žogo. Vsi so bili zelo veseli žog. Zmenili smo se, da naslednjič, ko se bomo igrali, bomo pazili na naše žoge in jih ne bomo metali visoko v zrak.

Leo Jerebica, 4. b

Lov za ukradenim kamnom

Stanko Pametna Ura se je odločil, da bo detektiv, zato je vrgel kamen v reko. Ker je bil zelo neumen, se je šele čez nekaj časa spomnil, da je kamen dragocen. Pritekel je nazaj k reki in opazil, da je kamen v ustih krokodila brez imena. Skočil je na krokodila. Krokodil se je umaknil in Stanko je priletel v deblo. Krokodil je zbežal v eno smer, Stanka pa je tok reke nosil v drugo smer. Vodni tok ga je pripeljal v podzemno mesto. Tu je prebivalo mnogo govorečih, prijaznih krtov. Živel so v kapnikih. Stanku so razkazali mesto in pot iz mesta skozi predor do druge dežele z imenom Nevemkajdogaja. Tam je srečal krokodila s kamnom v ustih. Ker je bil lačen, je šel po burek, kupil ga je še za krokodila. Ta čas je krokodil zbežal in se skril v omaro neskončnosti. Uporabil je svojo detektivsko ribiško palico in z njo povlekel krokodila in mu vzel kamen. Kamen je odnesel v muzej.

Filip Pečarič, 4. b

PETIRAZRED

NONSENSNA PESEM

ČUDNA UČILNICA

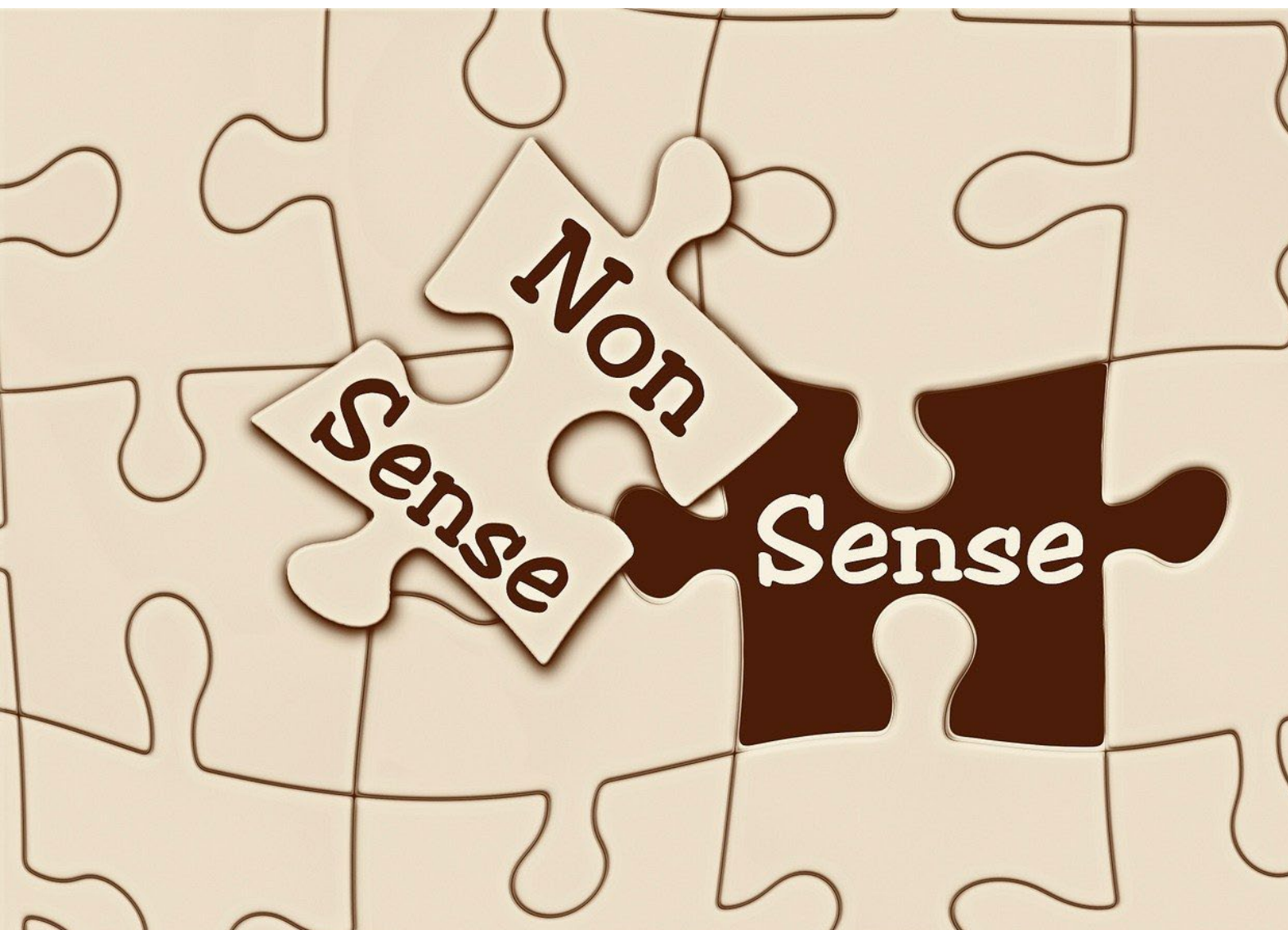
Tabla se je pozabila doma,
zato učiteljica mora pisati na tla.

Učitelji po hodnikih tako kričijo,
da še dinozavre prebudijo.

Ravnateljica hodi gor in dol,
učiteljica zbeži in skoči na motor.

Učenci se čudne učilnice bojijo,
ker v njej učitelji nikoli ne kričijo.

Lin Bordon, 5. a

KAM VSE NAS PONESE DOMIŠLJIJA?

Jaz, junak, na misiji za varne ceste

Vsak dan sem se zbudila v skrbah zaradi neupoštevanja cestnih pravil. Razmišljala sem o vseh nesrečah in ljudeh, ki zaradi tega trpijo. Koliko je nesreč, poškodb, smrti, žalosti zaradi neupoštevanja cestnih pravil. Vedela sem, da imam super moči in sklenila, da jih bom izkoristila in pomagala.

Poskušala sem se domisliti, kako s svojo super močjo, z močjo hipnoze, rešiti svet. Vsakega posebej nisem mogla hipnotizirati. Svet je prevelik in predolgo bi trajalo. Da bi šlo hitreje, sem odšla na Slavniki in hipnotizirala celotno slovensko Obalo. Ko sem ugotovila, da to deluje, sem se povzpela na Triglav, da bi hipnotizirala celo Slovenijo. Uspelo mi je in cela Slovenija je bila od takrat v prometu varna.

Naslednji dan sem odšla na najvišji vrh na svetu, na Mont Everest, da bi hipnotizirala preostanek sveta. Pot je bila težka, zahtevna, a je bilo vredno, saj sem si srčno želela na cestah obvarovati ljudi celega sveta. Zbrala sem se in hipnoza se je začela. Trajalo je nekaj časa, a na koncu je uspelo. Svet sem nato obkrožila z velikim hipnoznim balonom, da se hipnoza nikoli ne bi izničila. Ljudje bodo v prometu od zdaj naprej vedno varni.

Vesela sem, da sem ceste lahko naredila varne. Zdaj lahko mirno spim. Vsi lahko mirno spimo.

Sara Rodela, 5. a

KNJIGA

Za listom je še en list.
 Za še enim listom je še en list. Ves popisan.
 Za še enim listom je še en list. Manj popisan.
 Za še enim listom je še en list. Skoraj nič popisan.
 Za tem listom je prazen list.
 Za praznim listom je listek.

Za listkom je slika.
 Za sliko je še ena slika. Manjša.
 Za manjšo sliko je še ena slika. Še manjša.
 Za še manjšo sliko je še ena slika. Najmanjša.
 Za najmanjšo sliko je slikica.
 Pod slikico je darilo. Eno samo, najdražje.
 To darilo je zate. Najlepše in največje ...

Vitan Mahne, 5. b

Za listom je še en list.
 Za še enim listom je še en list. Ves popisan.
 Za še enim popisanim listom je še en bolj popisan list.
 Za še bolj popisanim listom je še najbolj popisan list.
 Najbolj popisan list.

Za najbolj popisanim listom je še en list.
 Ta list je listek.
 Na listku je slika.
 Na sliki je manjša slika.
 Na manjši sliki je najmanjša slika.
 Na najmanjši sliki je slikica.
 Na slikici je srce. Eno samo rdeče srce.
 To srce je zate. Največje in najlepše.

Karin Žolgar, 5. b

JAZ SEM PEVKA

*Jaz sem pevka, ti pa ne.
jaz pa pojem, ti pa ne,
vse, kar se naučim zapeti,
ti ne moreš me ujeti!*

*Jaz sem pevka, ti pa ne,
znam igrati, ti pa ne,
ko ti pesem zaigram,
prideš tudi ti na plan.*

*Jaz sem pevka, ti pa ne,
jaz nastopam, ti pa ne,
jaz veselje vsem pokažem
in na koncu zmage kažem.*

Karin Žolgar, 5. b

JAZ SEM POLŽ

*Jaz sem polž, ti pa ne,
nosim hiško, ti pa ne,
v njo se lahko skrijem, ti pa not ne prideš.*

*Jaz sem polž, ti pa ne,
sem počasen, ti pa ne,
vsak me je sposoben ujeti, tebe pa nihče.*

*Jaz sem polž, ti pa ne,
jem solato, ti pa ne,
ves sem slinast, ko jo vidim,
ti pa kislo se držiš.*

Vita Pangerc, 5.b

JAZ SEM PES

*Jaz sem pes, ti pa ne,
jaz lajam, ti pa ne,
vsak se mi boji približat –
tebi pa nihče!*

*Jaz sem pes, ti pa ne,
čuvam hišo, ti pa ne,
ti bi mi delo hotel vzeti,
pa ga nisi vreden!*

*No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi pes,
da lahko bi te božali po glavi,
no, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi pes,
da bi se z zlato verigo
vsakomur pohvalil.*

*Jaz sem pes, ti pa ne,
imam kremplje, ti pa ne,
vsak človek te lahko pograbi,
mene pa nobeden!
Jaz sem pes, ti pa ne,
jaz sem važič, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa nobeden.*

Vitan Mahne, 5. b

JAZ SEM PES

Jaz sem pes, ti pa ne,
jaz lajam, ti pa ne,
vsak se me boji pobožati –
tebe pa nobeden!

Jaz sem pes, ti pa ne,
nosim kost, ti pa ne,
ti bi mi jo hotel vzeti,
pa je nisi vreden!

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi pes,
da lahko bi z repom se igral.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi pes,
da bi se s kostjo
vsakomur pohvalil.

Jaz sem pes, ti pa ne,
imam zobe, ti pa ne,
vsak te jež lahko pograbi,
mene pa nobeden!

Jaz sem pes, ti pa ne,
jaz sem važič, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa nobeden!

Noel Božič, 5.b

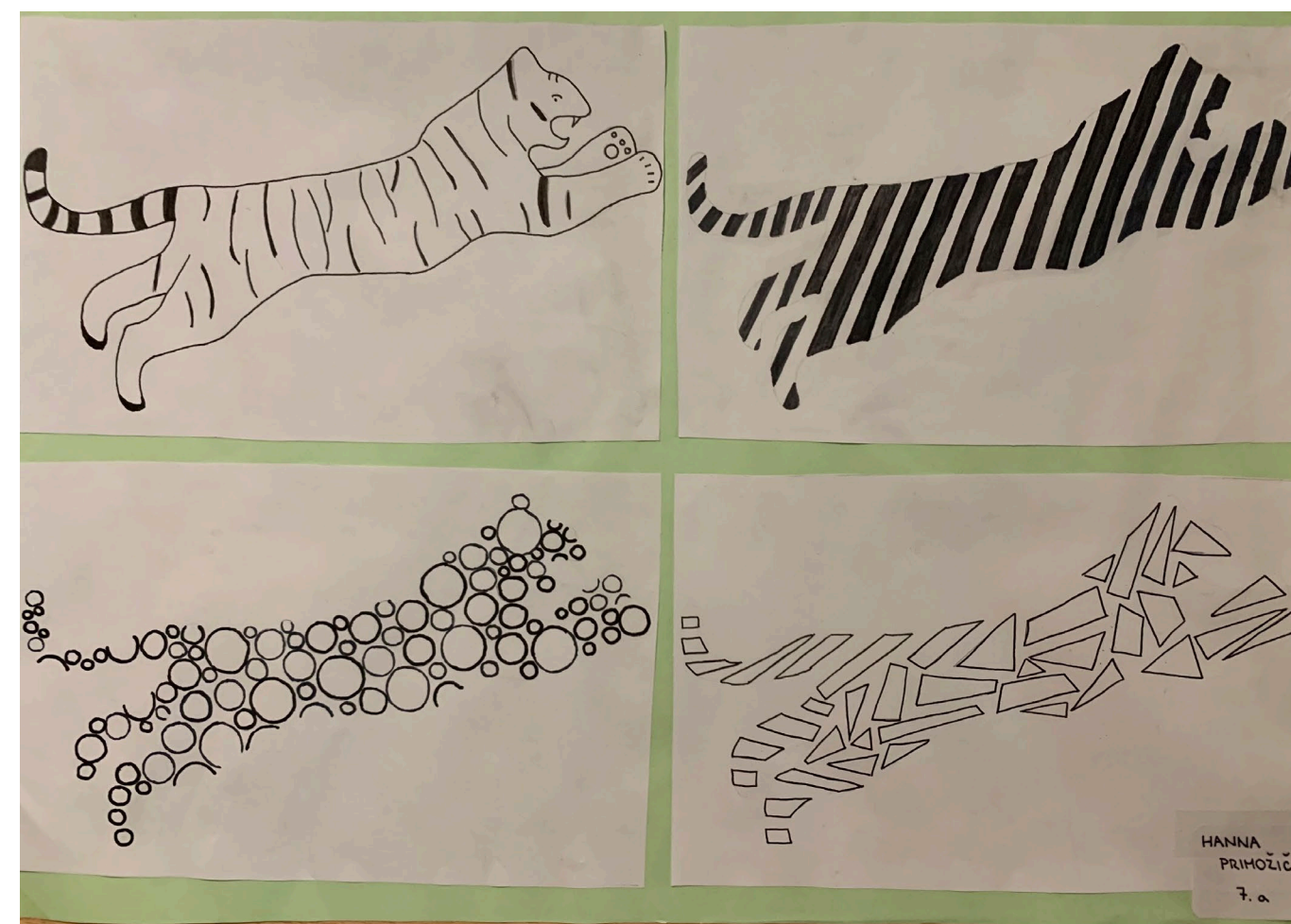
JAZ SEM METULJ

Jaz sem metulj, ti pa ne,
jaz letim, ti pa ne,
vsak si me želi ujeti,
tebe pa noben.

Jaz sem metulj, ti pa ne,
imam dve krili, ti pa ne,
če me želiš ujeti,
me moraš nežno prijeti.

No, saj sam dobro veš, kaj bi dal, da bi bil metulj,
da letal bi s cveta na cvet.
No, saj sam dobro veš,
kaj bi dal, da bil bi metulj,
da bi te vsak želel prijeti,
a se mu ne bi pustil ujeti.

Larisa Slavec, 5.b

JAZ SEM RIBA

Jaz sem riba, ti pa ne,
jaz plavam, ti pa ne,
vsak se me boji prijeti,
tebe pa nobeden!

Jaz sem riba, ti pa ne,
nosim trnek, ti pa ne,
ti bi mi ga hotel vzeti,
pa ga nisi vreden!

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi riba,
da lahko bi skakal
in po morju plaval;
no, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bil bi riba,
da bi s trnkom na hrbtu
se vsakomur pohvalil:

Jaz sem riba, ti pa ne,
imam luske, ti pa ne,
vsaka te mačka lahko pograbi,
mene pa nobena!
Jaz sem riba, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa nobeden.

Julija Rihter, 5. b

ČAROBNA LUNA

Nekoč je živela deklica, ki je verjela, da ima luna čarobno moč, saj si je mislila, da lahko nekega dne iz lune pride čarobna deklica, ki bo vladala planetu, soncu, zvezdam ...

Mislila je, da bo čarobna deklica imela moč vladati planetom, galaksijam. Tako si je želela videti čarobno lunino deklico, da je začela ljudem v vasi pomagati pri različnih opravilih kot so: gnati živali na pašnik, čistiti, spravljati seno, pospravljati... Tako so ji ljudje plačevali s kovanci. Hitro je zbrala dovolj denarja, da je v njeni 99 nadstropni hišici na drevesu zgradila majhno raketo, s katero je mislila, da bo lahko poletela na Luno. Nekega dne je bila pripravljena na njen polet na Luno. Priletela je na Luno in se odločila, da bo to kamnito žogo preiskala od A do Ž. Po nekaj dneh iskanja se je izkazalo, da čarobna lunina deklica ni obstajala. Žalostna je sedla v raketo in se odpravila nazaj na planet Zemljo, a ko je prispela, je videla, da ni pristala na planetu Zemlja, ampak na drugem planetu in sicer majhnem pritlikavem planetu Pluton. Tam je našla čudna majhna govoreča bitja. Deklica je vprašala: »Kje pa sem?« Dejali so ji: »Na Plutonu.« Vzkliknila je: »O, V VESOLJU SO ŠE DRUGA BITJA!« Vse jim je povedala, aanimalo jo je, kako lahko pride domov. Čudna majhna bitja so ji odgovorila in lahko se je vrnila domov na Zemljo.

Ko je prišla domov, je postala zelo znana oseba, saj je videla nemogoče. Pripovedovala je o vsem, kar se ji je zgodilo v čudežnem vesolju.

Zarja Karlovič, 5. b

6. RAZRED

VSE NAŠE PRAVLJICE ...

PRINCESKA IN ČUDEŽNA OČALA

Nekoč, pred davnimi časi, je za devetimi gorami in devetimi vodami živela princeska. V gradu je živela z mamo in očetom. Princesa je rada nabirala jagode ob potočku blizu gradu. Nekega dne jih je odšla nabirat. Na enem izmed grmičkov je našla nekaj čudnega: »OOO, glej, očala!« Ogledovala si je očala, bila so ji všeč, ker so bila lepe bele barve. Na kotičkih so imela roza kristalčke. Princesa si je nadela očala ter se odpravila domov, da bi jih pokazala domačim. Med potjo je opazila, da okoli nje letijo lepi modri ptički. Princeska je med potjo morala prečkati strašen del gozda. V tem delu gozda je živel zloben zmaj. Imenovali so ga Ubijalec, ker je bruhal ogenj in tako pobil veliko živali in ljudi. Princeska je med potjo že skoraj obupala, ampak njena želja je bila večja od strahu, zato je vzkliknila: »Kmalu bom doma!« Prikazal se je zmaj, saj jo je opazil, ko je jedla jagode, ki so se nahajale blizu njegovega doma. Skril se je za grm. Princeska je zaslišala šumenje. Vprašala je: »Kdo je tukaj?« Iz grma je skočil zmaj in začel je bruhati ogenj. Princeska se je ustrašila in je vzkliknila: »Aaa, zmaj!« Od nekje je posijal sončni žarek. Žarek se je odbil od očal naravnost v oči zmaja. Zmaj je zakričal: »Auu, boli!« Sončni žarek, ki se je odbil od kristalčka na očalih, je oslepel zmaja. Princeska je bila navdušena, da njena očala zmorejokaj takega. Bila je zelo vesela. Po prihodu v grad je vsem pokazala svoja očala. Nato je povedala vsem zgodbo, kaj se je zgodilo. Od tedaj naprej je nosila očala vsepovsod. Živela je srečno do konca svojih dni.

Anastazija Gregorič, 6. a

BITKA SLADKARIJ

Nekoč predavnimi časi je živel kralj sladoleda. Bil je glavni v deželi sladoleda. Imel je tudi ženo, ki pa ni bila kraljica sladoleda, ampak kraljica palačink. Nekega dne se je kralj odločil, da bi naredil sladoled z okusom palačink. Kraljica pa se s tem ni strinjala, zato sta se odločila, da bosta začela z bitko sladoleda proti palačinkam. Vsak je odšel v svoje kraljestvo. Tam sta skovala načrt za napad. Kraljev načrt je bil, ko se vojna začne, takoj vse zravhati s tlemi. Kraljičin načrt pa je bil, da se bori, kolikor lahko, in potem se preda. Ko sta pripravila vojski, se je začel napad. Prva je napadla kraljičina vojska. Ta ja bila nekoliko šibkejša od kraljeve. Palačinke so se tresle, ko je kralj napadel. Vse je pokalo in se treslo. Po tretjem dnevu bitke je kraljica rekla, da hoče mir med kraljestvoma, a kralj je ni ubogal. Kraljica ga je zelo prizadela z izjavo, da se z njim ne strinja, zato je hotel vojno do konca, kraljica pa ga je prosila, da odneha. Ampak ni. Kraljica se je vdala, a kralju ni bilo dovolj. Kralj je kot po planu deželo palačink zravnal s tlemi. Ko je to deželo uničil, je se je vrnil v svoje kraljestvo in proslavil zmago. Jedli so in pili, kraljica pa je žalovala. Žalovala je tudi za vojaki in deželo, kralj ni obžaloval ničesar. Sčasoma je kralj nehal proslavljati in kraljica žalovati pa je bil spet mir. Po dolгих petih letih od vojne je kralj umrl. Njegovo kraljestvo je propadlo. Kraljica pa je živela še dolгих šestnajst let.

Renee Grižon, 6. a

BERAČ IN PRINC

Nekoč je za devetimi gorami, v sedmi deželi, živel sin kralja in kraljice. Živel je v gradu s stotimi sobami in tisočimi kopalnicami. Kljub temu da je bil vaje razkošja, je bil zelo skromen, prijazen, marljiv in ubogljiv.

Nekoč, ko je hodil po makadamski cesti, je srečal berača, ki je bil star in ves shiran. Princ mu je želel pomagati, zato se je odločil, da bo poklical stražarje, ki bodo berača odpeljali v grad. A njegov oče ni poslal stražarjev po berača, ampak po princa, ki se je prijetju upiral, saj je hotel rešiti berača. Naslednji dan je princ polovico zajtrka pojedel, polovico pa ga je odnesel beraču. Berač se je tega zelo razveselil, zato mu je podaril edini zlat kovanec, ki ga je imel, saj prinaša srečo. Ker je bil princ dobrosrčen, kovanca ni želel vzeti in je beraču rekel, naj ga obdrži. Vendar ko je hodil domov, se je kovanec znašel v njegovi torbi. Berač ga je namreč spustil vanjo, ko je princ odhajal. Nekega dne je kralj zbolel. Njegova žena je želela storiti vse, da bi ga pozdravila. Poklicala je vse najboljše zdravnike in svetnike, da so mu dali več upanja, da bo ozdravel, vendar ni kazalo dobro. Ko je princ to izvedel, je takoj odšel do berača in mu vse povedal. Berač mu je rekel, da mora streči tisti zlati kovanec, ga zmešati z vodo in koprivo in to zmes dati kralju, do jo popije. V gradu so storili, kot je berač naročil. Kralj je to zmes popil in padla mu je vročina. Spet je lahko jedel in pil. Princ mu je povedal, da je ozdravel zaradi berača.

Kralj je bil malo žalosten, saj mu tistega dne ni pomagal. Zato je kralj sedaj berača sprejel v svoj grad in mu rekel, da je od tedaj del njegove družine. Nato so vsi proslavljali, jedli in pili vso noč.

Filip Petelin, 6. a

BOJ ZA PRINCESO

Nekoč so za devetimi gorami živeli trije mladi kmetje. Živeli so sami na kmetiji, oče jim je umrl. Imeli so zelo lepo kmetijo. Imeli so sedem krav, tri koze in devet kokoši. Imeli so tudi hlev in tri njive. Kmetija je bila velika. Za bližnjim hribom pa je stal velik lep urejen grad. Zraven je tekel lep potoček. Ta grad je imel obrambni stolp in dvizna vrata. V gradu je živel kralj s svojo hčerko princeso. Nekega dne je kralj rekel: »Draga moja hčerka, danes je dan, ko boš dobila svojega moža!«

Še isti dan je na gradu potekal boj. Ko sta to izvedela prvi in drugi kmet, sta takoj hotela iti, še prej pa sta zaprla najmlajšega v klet. Preden se je boj začel, je kralj ugotovil, da sta to sinova njegovega najboljšega kmeta v vasi. Takoj je ugotovil še nekaj. »Kje je tretji?« je vprašal. Kmeta sta odgovorila: »Ne veva.« Kralj je poslal tri stražarje na kmetijo, da ga poiščejo. Kmalu so ga našli v kleti zaprtega. Pripeljali so ga na grad in boj se je začel. »Borili se boste proti velikemu volku!« se je od daleč zadril kralj. Prvi zloben kmet se je prestrašil in zbežal. Drugi zloben kmet se je boril, ampak volk ga je močno popraskal in še drugi kmet je zbežal. Tretji, najmlajši kmet, pa mu je prislonil dlan. Volk se je pomiril in jo polizal. Takoj sta se spoprijateljila in kralj se je odločil: »Ta je pravi!«

Princesa pa se je zaljubila vanj. Kralj je dal tretjemu zlat prstan in še tisti dan sta se poročila.

Princesa je čez devet mesecev rodila tri otroke. Skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Miha Tršar, 6. a

DEKLICA IN PALČEK

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica. Ampak to ni bila navadna deklica. Živela je v prečudovitem deževnem gozdu s svojim palčkom in mnogimi drugimi živalmi. Živela sta v moderni hiški na drevesu. Še najpomembnejše je bilo, da je imela napoj, ki lahko povzroči, da se vedno zaljubiš v prvega, ki ga zagledaš. Ta napoj ji je nekoč dal v zahvalo nek popotnik, ki je potoval skozi njen gozd, ko ga je rešila iz živega peska. Ta deklica je bila edina, ki je imela ta napoj na celem širnem svetu, zato je na žalost imela veliko sovražnikov, česar pa ni hotela. Dva od njiju sta bila čarovnica iz onkraj severa in vojska gumi medvedkov, čarovničnih sosedov. Seveda so se vsi kregali za ta poseben napoj.

Nekega dne je bilo živalim na severu dovolj. Odšle so do dekličinega gozda in jo iskale noč in dan. Čez dva dneva so jo našle v njeni hiški globoko v gozdu. »Ne moremo več tako, deklica. Smo živali s severa in živimo blizu tvojih največjih sovražnikov, gumi medvedkov in čarovnice,« so rekle. »Prosimo, uniči svoj napoj za dobro nas vseh, da se končno neha to kreganje. Vse to nam gre že na živce, kmalu bo čas za mladiče, miru pa ni in ni.«

»Imam idejo!« je tiho vzkliknila ena od mlajših medvedk. »Lahko najdemo enako stekleničko, vanjo nalijemo neko tekočino, saj sovražniki ne vedo, kako sploh izgleda napoj. «Odlična ideja, tako bomo to naredili,« je rekla deklica navdušeno. »Jej!« je vzkliknila medvedka. »Pa zavijajmo rokave in se odpravimo!« so vsi vzkliknili v en glas. Našli so enako posodico, vanjo nalili vodo iz studenca in dodali malo malininega soka za rdečkasto barvo. Deklica je pustila svoj napoj v drevesnem sefu na hiški na drevesu. Odpravili so se na sever. Takoj, ko so prispeli, so videli čarovnico in gumi medvedke, ki se kregajo.

Deklica je bila na smrt prestrašena. »Čarovnica, gumiji!« je vzkliknila. »Imamo napoj!« so vsi skupaj zakričali. Čarovnica in medvedki so se takoj obrnili proti njim in začeli teči. Potem pa je deklica rekla: »STOP!« in pokazala napoj. »Še en korak in ga spustim,« je rekla.

Medvedki in čarovnica so se v hipu ustavili. Spustila ga je iz rok.

»Neeeeeeee!« je zakričala čarovnica in se zaradi jeze spremenila v kamen. »Neeeeeeee!« so zakričali medvedki in se od jeze pomanjšali. Začeli so

bežati okrog. Na srečo jih je mala medvedka vse polovila in v enem grizu pohrustala. »Mmmmm, to pa je bilo okusno.« Vsi so se glasno zasmeli. Palček in deklica sta se vrnila domov v topel deževni tropski gozd, severne živali pa so si na novo naredile bivališča in imele mladičke.

Noemi Urošević, 6. a

ZGODBA O ČAROVNICAH

Nekoč je v preprosti hišici na sredi gozda živela deklica, njena mačeha in njeni dve sestri. Deklica je ljubila živali in tudi pogovarjala se je lahko z njimi. Imela je tri prijateljice miške, ki so rade strašile mačeho in sestre. Deklica je imela sobo na podstrešju, kjer je bilo vse umazano. Imela je le staro posteljico na sredi sobe in omaro v kotu.

Deklica je pospravljala svojo sobo, ko je slišala glas najstarejše sestre: »Zguba, pridi sem in nama pripravi zajtrk!« Deklica se je pobrala in po stopnicah skoraj padla v kuhinjo. Kuhinja je bila lepa, čista, saj jo je deklica ravno pospravila. Deklica je rekla: »Tu sem, kaj pa želite jesti?« Sestre so jo jezno pogledale in mlajša sestra je jezno rekla: »Nič dobro jutro? Dobro, jaz bi samo solato in moja debela sestra palačinke.« »Kaj si mi rekla?!« je jezno rekla najstarejša sestra in skočila na mlajšo. Obe sta se začeli kregati, »Prosim nehajta, vam bom počistila sobe, če nehate,« je deklica pomirjala sestre.

»Dobro, teci!« je rekla najstarejša, ki je še vedno grdo gledala mlajšo. Deklica je začela peči palačinke. Videla je, da je ena od miši jedla palačinko, ki jo je že naredila. »Kaj delaš? Veš, da ne smeš biti tukaj!« je zaskrbljeno rekla deklica. Miška ji je odgovorila:

»Zbudili sta me tvoji sestre, pa sem bila lačna. In kajne, da si tudi ti lačna?« Deklica jo je pobožala po glavi: »Saj veš, da ne smem jesti pred njima.« Miška jo je zaskrbljeno pogledala in odšla. Nekaj časa je minilo in medtem, ko je deklica delala solato za mlajšo sestro, je celo hišico zalil krik: »MIŠ!!! Zguba, pridi takoj sem!!« Deklica je tekla na hodnik. Mačeha je stala na mizi ob steni, kjer je bila enkrat postavljena čudna knjiga. »Kaj sanjaš?! Pomagaj mi!!« je zaklicala deklici mačeha. Ko je deklica prijela miško, sta že prišli še dve.

Mačeha se je jezila: »Tri imaš, odidi ven iz moje hiše, ti zguba!!!!!« Deklica je skoraj v joku stekla v sobo in začela pakirati. Med tekanjem okoli, se je zabila v omaro, ki je stala v kotu sobe.

»AUUUU!« je zajokala. V tem trenutku ji je še nekaj trdega padlo na glavo.

»Auuu, kaj mi je padlo na glavo in zakaj je tako trdo?!«

Ena od mišk ji je odgovorila: »Knjiga, tista, ki je stala na mizi na hodniku.« Deklica si je božala glavo. »Zguba, pojdi ven!« se je slišalo s hodnika.

Deklica je prijela miške in svoje stvari ter tekla skozi vrata, sploh ni gledala nazaj. Ko je videla, da je stekla v gozd se je ustavila. »Poznam to pot, gre v mesto,« si je sama sebi rekla deklica. Medtem ko je hodila, je slišala miške, kako se kregajo v torbi. »Kaj ste naredile?« je jezno vprašala deklica. Miške so pokukale iz torbe in rekle:

»Vzele smo tisto knjigo.« Deklica se je razjezila, a miške so rekle: »Izvedele smo, da so mačeha in sestre vse čarovnice!« Deklica je nato prestrašeno dejala: »O, ne, izgubile smo se. Ena od mišk je listala knjigo in rekla: »Aha, ta je pravi urok!« Ko je to rekla, so vse miške pogledale knjigo in začele govoriti nek čuden urok. V tisti sekundi so se drevesa, listi in rože začeli premikati. Ko so nehale, je deklica pred sabo videla čudovito pot do mesta. »Čarovnice so! Takoj moramo nazaj, mogoče lahko izvemo, kaj so naredile mojemu očetu!« Miške so spet začele govoriti čuden urok in že so leteli do tiste preproste hišice sredi gozda.

Deklica je stopila v hišico. V njej je videla, da je hiša razmetana, kot da je nekdo nekaj iskal. »Knjigo so iskale!« so rekle miške. »Knjigo ima!!« je zahreščala mačeha. Deklica je rekla: »Dam vam jo, če mi vrnete nazaj očeta!« Čarovnice so se spogledale in ena je stekla in prinesla žabo. »To je tvoj oče!« je rekla mačeha. »Zdaj pa nam daj knjigo!«

Deklica je prijela knjigo in rekla: »NIKOLI!« Začela je govoriti urok in »puf«, vse tri čarovnice so se spremenile v žabe. Deklica je odprla vrata in žabe so skakale iz hišice. Miške so povedale še zadnji urok in njen oče je bil nazaj. Čez nekaj let se je poročila in govorila to zgodbo do konca svojih dni.

Ivana Bembič, 6. b

UGRABLJENA PRINCESA

Za devetimi gorami sta nekoč živel princ in princesa. Živela sta na prelepi gozdni jasi, kjer je stala majhna kočica. V kočici nista živel samo princ in princesa, ampak tudi trije majhni zajčki, ki so delali družbo princesi in princu. Princ je seveda imel tudi svojega prelepega rjavega konja.

Nekega dne se je princesa odpravila v gozd nabirat gozdne jagode. Tavalala je po gozdu in iskala jagode, dokler jih ni našla. Medtem se je po gozdu sprehajala čarovnica, ki je malo prej nastavila past. Čakala je in čakala, da se kdo ujame vanjo. Iz visoke skale je zagledala princeso, ki je nabirala gozdne jagode. Od daleč se je po tiho zasmejala in čakala, čakala je in čakala, dokler se ni princesa ujela vanjo. Čarovnica se je takrat glasno zasmejala: »Hahaha, končno!« Od tega glasnega smeha so se še ptički ustrašili in odleteli.

Princesi je bilo grozno. Čarovnica je vzela princeso in jo odpeljala v globlji del gozda na svoj grad. Na gradu je iz svoje ogromne knjige le našla recept. Ponovno se je odpravila v gozd. Še pred tem je princesa zavpila: »Izpusti me, ti grda stara čarovnica!« Čarovnica se je delala, da je gluha in odšla. Na drugi strani gozda pa se je princ spraševal: »Kje pa je princesa?« Iskati jo je začel tam, kjer so bili njeni najljubši kraji, to so bile gozdne jase. Ta čas je čarovnica nabirala sestavine. Po dolgem iskanju se je vrnila v grad in naredila napoj, ampak princesa tega ni vedela. Čarovnica je zmešala napoj in spekla slastno jagodno pito, v katero je dala napoj. Princesa je vprašala: »Za koga je jagodna pita?« »Zate,« odvrne čarovnica. »Ne moreš stradati.« »To pa res ne,« odvrne princesa. »Pita je bila slastna,« je rekla princesa. Takoj se je spremenila v podgano.

»HAHAHAHAHAHAHA, končno, končno. Brž v kletko,« zavpije čarovnica. Od daleč princ sliši glas čarovnice. »Saj sem vedel, zlobna čarovnica,« je jezno rekel. S konjem prijah do gradu. Jezno pride in čarovnico z vrvjo ob drog priveže. Reši princeso tako, da jo poljubi in srečno prideta do svoje koče. Tako oba srečno živita s svojima zajčkoma do konca svojih dni.

Neža Furlanič, 6. b

POROKA PRINCA IN NJEGOVE PRINCESE

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel princ. Princ je bil še mlad fant, zato se je nekega dne njegov oče odločil. Rekel je: »Moj sin, postal si že velik fant. Moral si boš poiskati ženo.« Princ se je od presenečanja razburil. Nato je vprašal: »Kje jo pa bom dobil?« Kralj mu je preprosto odgovoril: »Vsepovsod!«

Naslednji dan se je princ pripravil. Vzel je meč in zajezdil konja. Prvo je šel pogledat v bližnjo vas. Tam ni našel nobenega dekleta. Nato je šel pogledat v bližnji gozd. Na sredi poti se je ustavil in rekel: »Nekaj hrane si bom shranil.« Pobiral je jagode, borovnice, skratka vse, kar je našel užitnega. Nabral je tudi nekaj gob. Ko je sedel v sedlo, se je med drevjem nekaj zasvetlikalo. Šel je pogledat in rekel: »Kaj pa je to?« Tam je bila svetleča roža, zraven nje pa velik čarobni prstan. »Te stvari bodo mogoče razveselile mojo nevesto,« si je rekel princ. Nato je odšel naprej. Čez nekaj časa je zagledal hišico. Bila je lesena, pokrita je bila s slamo, vrata so bila iz orehovega debla, okvirji oken pa iz gline. Odprl je vrata in zagledal lepo dekle. »Oh, moja ljubica!« je ljubeznivo vzkliknil princ. »Oh, moj ljubi!« je ponovila nevesta. Na prvi pogled sta se zaljubila in močno poljubila. Čez nekaj časa je princ rekel: »Bi se poročila z mano?« »Seveda!« mu je odgovorilo dekle. Nedaleč stran v temni hosti pa je živela čarovnica. Mislila si je, da je najboljša ženska na svetu. Videla je princa in njegovo nevesto poljubljati se. Obraz se ji je zmračil. Rekla je: »Moram narediti napoj, da bom lahko zavladata svetu. Tema dvema zaljubljencema bom pa strla srce!« Začela je kuhati napoj. Čez tri ure je bil napoj že nared. Natočila si ga je v svojo čutaro. Spremenila se je v srako in odletela proti gradu. V gradu se je pričela poroka. Kuharji so živčno mesili testo za torto, služkinje so pogrinjale prte. »Oh, kako so lepi ti prtji,« je rekla nevesta. »Seveda, vsi so samo zate,« ji je odgovoril princ. V dvorano so šli vsi gostje. Tudi kuharji. Čarovnica je švignila v kuhinjo in odprla svojo čutaro. Na mizi so bile posode, polne slastne borovničeve kreme. V vsako posodo je čarovnica dala tri kapljice napoja. V dvorani sta se nevesta in princ poljubila. Kuharji so pograbili sestavine in iz njih naredili torto. V dvorani so jo razrezali. Princ ni maral

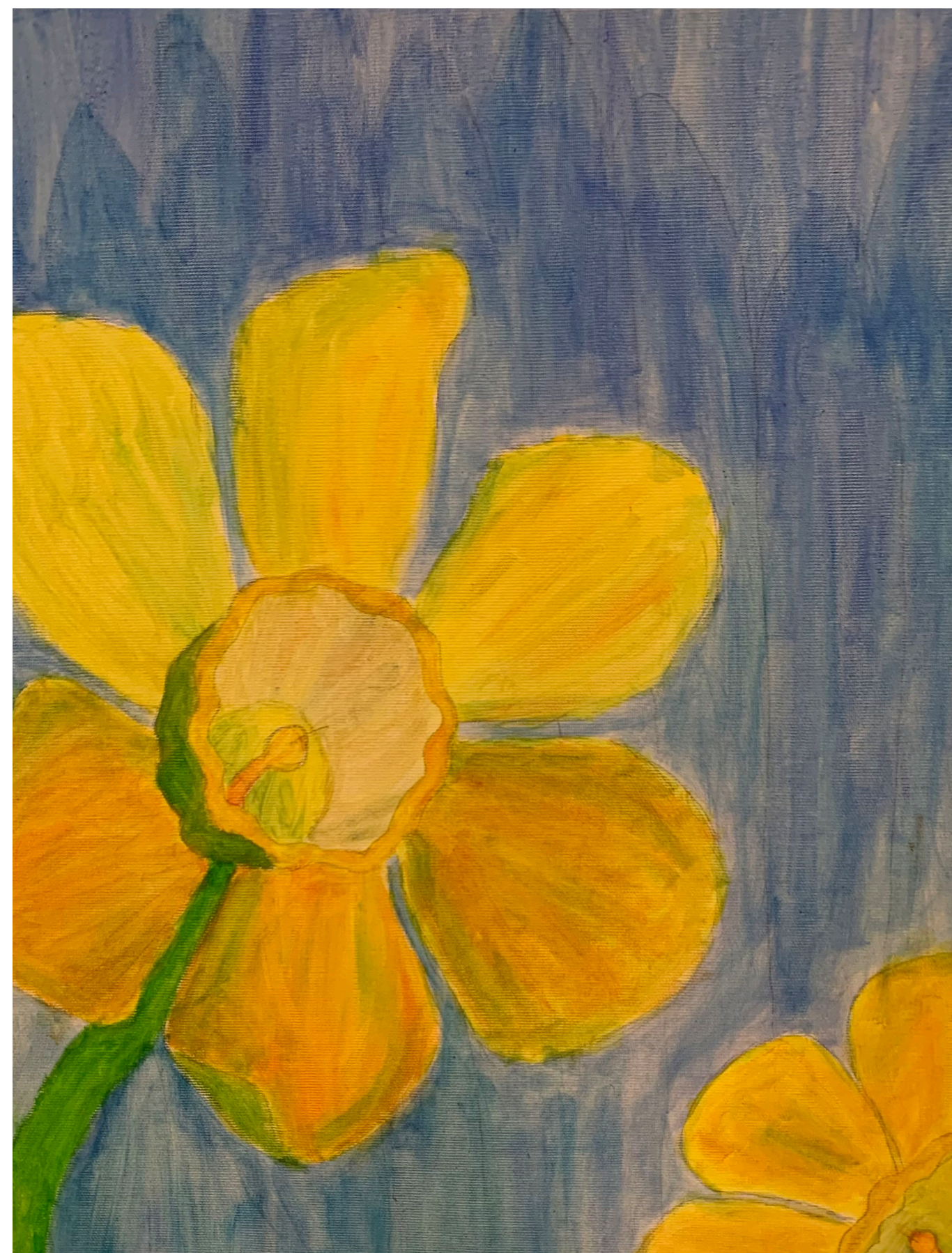
sladkega, ostali so torto pojedli. V trenutku so zaspali. »Ahahahaha!« se je na ves glas zakrohotala čarovnica. Princ je ostal v strahu. Pograbil je svetlečo rožo in čarobni prstan. Dal ju je skupaj in sestavil čarobno vilo. Vila je zamahnila s čarobno palico. Hudobna čarovnica seje spremenila v želod, ostali so se zbudili. Vila se je razstavila v prstan in svetlečo rožo. »Bi se poročila z mano?« je vprašal princ. »Seveda!« mu je odgovorila nevesta in sta se še enkrat poljubila.

Po očetovi smrti sta zavladata kraljestvu. In tako sta živela srečno do konca svojih dni.

Leo Janjič, 6. b

Jure Ambrožič, 7. a

ČAROBNA ŠKATLICA

Nekoč je za tremi gorami živela stara uboga ženica. Imela je samo svojega sinčka, imela ga je najraje na cele svetu. Bila sta neločljiva.

Nekega dne ni več mogla skrbeti zanj, zato mu je rekla: »Sinček, ne pozabi, da prihajaš iz delavne in poštene družine.« Deček je vzel svoje stvari in odšel na sosedovo kmetijo. Tam je delal kot hlapec. Ni bil edini hlapec, tudi drugi starejši hlapci od njega so bili tam. Vsak dan so mu govorili: »Ej, ti hlapec, pridi sem. Operi nam, pomij posodo, daj živalim hrano, pometi, pospravi za nami in še pelji past živino na pašnik.« »Naredil bom vse, kar ste mi rekli,« jim je rekel hlapec. Hlapec je naredil vse naloge: opral perilo, pomil posodo, dal živalim za jesti, pometel, pospravil za njimi in vse preostalo, kar mu je še bilo naročeno. Hlapec vpraša starejše hlapce: »Katere živali naj peljem na pašnik?« Starejši hlapci so mu odgovorili: »Na pašnik pelji ovce.«

»V redu, zdaj pa grem past ovce,« je rekel hlapec in se odpravil. Vzel je čredo ovac in šel. Dolgo je pasel ovce, ko se je ena ovca ustrašila in zbežala. Hlapec je šel po ovco v gozd. Dolgo je ni našel. Ko jo je iskal, je zagledal ubogega palčka, ki se je skoraj zadušil. Hitro ga je brez pomisleka odvezal. Palček se mu je zahvalil: »Hvala, ker si me rešil, v zahvalo ti izpolnim eno največjo željo, ki si jo želiš.« Hlapec je pomislil, da bi imel veliko denarja in da mu ne bi bilo potrebno ločiti se od svoje matere, zato je rekel: »Želim si, da bi imel veliko denarja.« Palček reče: »Izvoli škatlico polno denarja, ko vzameš polovico denarja iz nje, jo zapri, da se spet napolni.« Hlapec je našel ovco in se odpravil z ostalo čredo proti kmetiji. Zahvalil se je za službo in odšel domov. Mati ga je bila vesela, ko ga je videla. Sin ji je vse pojasnil in povedal za čarobno škatlico. Od takrat sta živela srečno do konca svojih dni.

Julijaha Paljuh, 6. b

MAČEHA S TREMI SINOVI

Nekega dne se je mačeha zelo ježno pogovarjala s tremi sinovi. Pogovarjala se je, da jim zmanjkuje hrane in da bodo zaradi njihovega slabega dela umrli. Zato jih je poslala na pot v velike dežele samo z malo kruha in vode. Rekla jim je: »Vsak naj gre svojo pot in obvezno se vrnite do novega leta.« Povedala je še: »Če ne prinesete nič, boste kaznovani.«

Šli so vsak v svojo smer. Najmlajši v deželo gob, srednji v deželo bogastva in najstarejši v največje mesto v okolici. Ob prihodu v nove kraje so najprej začeli raziskovati svoj del pokrajine. Najmlajši je imel srečo in našel je mladega kmeta. Najstarejši in srednji pa nikogar, s katerim bi lahko kaj ugotovila. Ta čas je najmlajši z mladim kmetom pridelal zelo veliko zelenjave. Najmlajšemu je kmet podaril verižico sreče, ki pomaga v težkih časih.

Srednji s tako malo denarja si je lahko privoščil samo eno zrnce. To zrnce je posadil in čakal, da bo kaj vzkliklo. Najstarejši pa je pomagal na kmetijah. V tem času pa je mačeha lenarila in se prenajedala s hrano, ki so jo pridelali trije sinovi. Najmlajši se je spomnil, da imajo nekaj vsi v nahrbtniku, kar so si dali pri pripravi za na pot. Imeli so zemljevid za lažjo vrnitev domov. Najmlajši je od veselja vzkliknil: »Koliko hrane imam!« Najstarejši pa je žalostno rekel: »Mene bo mačeha zelo hudo kaznovala.« Srednji sin je žalostno gledal, kako njegova solata raste.

Novo leto se je bližalo in najmlajši je že imel litre in litre mleka in zelo dosti pridelkov.

Sinovi so se začeli odpravljati na pot domov. Vsi so se zbrali in povedali svoje zgodbe in koliko hrane imajo. Razdelili so si enako hrane, ker najmlajšemu je bilo žal za brata. Prišli so domov in zagledali, kako se je mačeha zredila. Začela je sitnariti, ampak je zaradi preveč hrane čez nekaj dni umrla. Trije sinovi so nadaljevali s pridelovanjem na njivah in tako so imeli dovolj hrane, da so živeli srečno do konca svojih dni.

Valentino Pranjić, 6. b

NA KONCU SVETA...

Nekoč je živel gusar. Želel je biti prvi, ki bi našel konec sveta. Nekega dne si je rekel: »Danes je velik dan. Prvi bom našel konec sveta.« Spakiral je potrebne stvari - majice, ribiške palice in podobno. Skočil je na barko in odplul. S seboj je vzel še zemljevid in kompas. Poleg tega je vzel še šotor in štiri kilograme posušenega ribjega mesa. Ladji je bilo ime Jadro, saj je imela veliko jadro. »Tukaj bom zavil za 42 stopinj v levo,« je rekel in obrnil krmilo. Kmalu se je zvečerilo. Gusar je šel pod polubo in se zvalil v visečo mrežo. Malo je zaspal, a ne za dolgo. Barka je močno zahreščala in ostro zavila v desno. Krma je udarila ob kamne, premec pa se je močno dvignil. Barka je nasedla na kamne in tam ostala, medtem pa se je gusar zvrnil in padel. Hitro je stekel na palubo. Vse je bilo tiho. Nato se je odpravil nazaj spat. Naslednje jutro pa je skoraj omedlel. Barka je bila močno poškodovana. Krmilo je bilo zdrobljeno, premec pa v groznem stanju.

Po vodi pa je plavala njegova zaloga hrane. »Ajajaj, moj načrt je splaval po vodi. Le kako naj ga dokončam?« je zavpil gusar. Preostalo mu ni drugega, kot da je vzel nahrbtnik in vanj stlačil potrebne stvari.

Nato jo je mahnil v gozd. Hodil je in hodil. Medtem pa je iskal kaj za pod zob. Nabral je nekaj banan in svežega manga. Šel je naprej. Nato je naletel na puščavo. Puščavi ni bilo konca. V čutaro si je napolnil vodo iz bližnje oaze in šel. Hodil je in hodil. Nahrbtnik je postajal vedno težji. »Oh! Kako naporna pot,« si je rekel in sedel. Popil je nekaj požirkov vode in pot nadaljeval. Po nekaj tednih konstantne vročine je našel morje; bolj natančno ocean. Tam je vzel svojo ribiško palico in rekel: »Priskrbel si bom nekaj zalog, Iz palme pa bom napravil kajak in veslo.« Čez nekaj dni je že stal pred svojim lepim kajakom. Potisnil ga je v morje in odplul. Ocean, nato kopno, potem spet ocean in na koncu spet kopno. Tako se je pot nadaljevala do zadnjega dne, ko je prišel do zadnjega otoka. Kar obstal je, ko je spet videl svojo ribiško vasico. Sprva ni verjel svojim očem. Tako je dokazal, da Zemlja ni ravna, saj je okrogla. Seveda krog nima konca.

Leo Janjić, 6. b

POT V ŠANGHAJ

Danes, 19. 1. 2023, smo dvignili sidro v Kopru in odpluli v Šanghaj. Ladja je močno zaškripala in zabrnala. Pluli smo ob Italiji v Jadranskem morju. Čez nekaj dni smo strmo zavili in šli okoli Sicilije v Tirensko morje. Nato smo zavili in obkolili Korziko ter po ravni črti šli čez Sredozemsko morje v Gibraltarski preliv. Tam smo se ustavili v mestecu Malaga in si privoščili obilni zajtrk. Po zajtrku smo odpluli in šli v Atlantski ocean. Tam smo zavili levo in pluli ob afriški obali. Po nekaj tednih potovanja smo se ustavili v mestu Cap Town. Pred tem pa smo prečkali Kanarske otoke in 19 držav. Cap Town pa se nahaja na južni polobli Afrike. Rezervirali smo sobe in eno noč prespali v hotelu. Naslednje jutro smo skočili na krov in šli. Šli smo v Mozambiški preliv, ki se nahaja med Afriko in Madagaskarjem, in v Indijski ocean. V ravni črti smo ga prečkali in odpluli v Arabsko morje. Tam smo za nekaj stopinj zavili levo in šli v mesto Mumbaj (Bambaj). Tam sem si kupil razglednico s sliko Mount Everesta. Nato smo ob indijski obali obpluli otok Širilanka in šli v Bengalski zaliv. Ustavili smo se v mestu Sittwe in si ogledali mestne znamenitosti. Sittwe se nahaja v državi Bangladeš. Po ogledu smo odšli mimo otočja Andamani v Andamsko morje. Tam nas je zajela močna nevihta, a smo kljub temu nadaljevali pot. Potem smo pluli skozi Malaško ožino med Malajskim polotokom in Sumatro. Šli smo tudi okoli države Singapur. Nato smo zavili na sever in po ravni črti šli skozi južno kitajsko morje v Tajvanski preliv. Med tem pa smo šli mimo otočja Spratty in otočja Paracel. V Tajvanskem prelivu smo šli v mesto Xiamen. Tam smo poskusili njihove specialitete. Nato smo šli v vzhodno kitajsko morje. Obkrožili smo otok Sheju in Malo na jug odpluli proti Šangaju. Tja smo prispeli 16. 4. 2023 ob 13.30. Za pot smo porabili 4 mesece in 7 dni. Pot je bila dolga, a je bila zelo zabavna.

Leo Janjić, 6. b

Danes, 19.1.2023, smo dvignili sidro in odpluli v mesto palčk

V četrtek smo moji starši, sestra in jaz odšli v Koper. Najeli smo barko, dvignili sidro in šli na pot.

Pluli smo nekaj ur in stemnilo se je. Nebo je bilo prelepo, polno zvezd. Zaspali smo. Naslednje jutro smo se zbudili sredi oceana. S sabo smo imeli veliko hrane in vode. Na barki smo imeli veliko kuhinjo. Spekla sem palačinke za zajtrk. Ko smo pojedli, smo igrali družabne igre. Po štirih urah smo prišli na velik otok, ki ga ni bilo na zemljevidu. Odločili smo se, da bomo ostali tam za eno noč, da bi raziskali otok. Šli smo dva po dva, jaz in moj tata ter moja mama s sestro. S tatom sva našla veliko rož. Poiskala sva mamo in sestro in prišli smo nazaj v gozd. Šli smo v jamo. Bila je velika in prišli smo ven na drugem koncu.

Prišli smo v ogromno mesto. Tam nismo videli ljudi, ampak vijola ogromne palčke z rokami, nogami, očmi in usti. Mesto je bilo videti normalno, ampak nismo videli, kaj se dogaja in zakaj so tam viola veliki palčki. Opogumili smo se in vprašali prvo palčko, kakšno je to mesto. Odgovorila je: »O, ne skrbite, tukaj mi živimo. Nismo nesramni. Niste prvi presenečeni, ki nas vidite. Tukaj je naše mesto. Vsi vas bodo razumeli, če boste več časa tu. Če pa hočete oditi, samo pojdite čez jamo, s katere ste prišli.« »Hvala vam, a kako smo prišli sem? Ta jama je na koncu otoka in ni se videlo nobenega mesta?« je vprašal moj tata. Palčka je odgovorila: »Šli ste skozi portal, ki se ga ne vidi v jami in se čuti, kot da ga ni.« »Hvala vam, lep dan še naprej,« je odgovoril moj tata.

Tako smo ugotovili za mesto palčk in odpluli smo domov. Vsak vikend obiščemo mesto palčk, kjer imamo svoje stanovanje. Vse palčke so zelo prijazne in to mesto ima prelepe noči z lučkami, predstavami in prireditvami. Imamo veliko prijateljev.

Živa Jesenšek, 6. b

KAJ DELA ŠOLA V NEDELJO

Ste se kdaj vprašali, kaj dela šola v nedeljo? No, jaz sem se, zato gremo skupaj pogledat, kaj je napisal fant, ki je nedeljo preživel v šoli.

Vse se je začelo, ko so nam dali vabilo, da v nedeljo prespimo v šoli. Ko smo se zbrali, sem bil samo jaz in še dva moja prijatelja. Peljali so nas v likovno učilnico in rekli, da bo prva igra pobeg iz sobe. Takoj smo začeli iskati namige ali sledi. Po desetih minutah smo našli ključ in odklenili. Po celi šoli je bila tema in bilo je zelo strašno. Nato se je odprl predal, v katerem so bile svetilke in deset centov. Odpravili smo se na hodnik in prižgali luči. Mislili smo, da je hec in nas učitelji hecajo in nas hočejo prestrašiti. Ko pa smo na koncu hodnika videli visoko črno figuro, smo takoj stekli v razred in se zaklenili. Jaz sem gledal po oknih in videl, da je zunaj sonce in veliko ljudi in smo bili veseli, ko smo odprli vrata, pa je tam stal črni mož. Vsi smo kričali in se probali skriti, potem pa sem mu vrgel svetilko, ki ga je zadela v glavo. Potem pa sem slišal kričati učitelja Jako.

Teo Zahar, 6. b

Martin Mahnič, 8. a

TONČEK

Spomladi vse cveti,
od rožic vse diši.
Zunaj sije sonček,
po travi je skakal Tonček.

Za mamu rože je nabiral
in jih v vazo dal.

Potem k potočku je odšel,
veselo pesem si zapel.

Dnevi vse daljši so,
noči se krajšajo,
a ker Tonček naš rad spi,
se tega ne veseli.

O Tonček, Tonček,
saj si kakor speči slonček,
raje steci spet na sonček
in nam prinesi en bombonček.

Živa Jesenšek, 6. b

KARINA
TRŠAR, 9.A

POLETJE

Daljši so dnevi,
 kratke noči,
 tako da Tonček spet nič ne spi!
 A mi se poletja veselimo,
 ker kljub kratkim nočem dolgo spimo.

Potem na plažo odhitimo,
 da se malo ohladimo.
 Kdaj priplava kakšen kit
 in ugrizne nas za rit.

Za večerjo sladoled pojemo,
 tudi če mama reče, da ne smemo.
 Komarji nam okrog ušes šumijo
 in nas strašno jezijo.

Včasih nevihta prihrumi
 in nas v hišo napodi.
 Vseeno poletje radi imamo
 in ga uživati znamo.

Živa Jesenšek, 6. b

7. RAZRED

Bila je neprijetna izkušnja, a iz tega sem se naučila, da ...

Tega dne ne bom nikoli pozabila. Od takrat povsem drugače gledam na svet, a sem zaradi tega vsaj malo bolj pozorna. Upam, da se mi to nikoli več ne pripeti.

Vse se mi je zgodilo, ko sem v prvem razredu med zimskimi počitnicami odšla z družino in našimi prijatelji na Roglo. Zelo sem se veselila, saj do takrat še nikoli nisem smučala. Malo me je bilo strah, a so naši prijatelji bili izkušeni smučarji. Prvi in drugi dan sem se še privajala, a tretjega dne sem bila pripravljena. Tistega dne je snežilo. Ko smo prihajali, so bila drevesa popolnoma prekrita s snegom. Naša družinska prijateljica Mariza se je javila, da bo ta dan pazila na nas. Malo smo smučali naokrog, potem je predlagala, da se vsi skupaj spustimo z višjega vrha. Vsi smo se spustili, a Mariza je po poti srečala prijatelje. Vsi razen mene so jo videli in se ustavili, jaz pa sem drvela do konca. Ko sem se ustavila, sem opazila, da okrog mene ni bilo nikogar poznanega. Vsi so kar smučali mimo mene, jaz pa sem vsa zbegana začela jokati.

Srce mi zelo močno bije. Sprašujem druge smučarje, če imajo telefon, a zaradi stresa komaj pridem do sape. Ne morem se spomniti telefonske številke. Vsi mi odvrnejo: "Kakšna potrata časa!" Začnem še močneje jokati, ko do mene pristopita dva smučarja. Kitajca sta, zato govorita samo angleško. Angleščina mi gre dobro, a ne znam se še sporazumevati. Po glavi mi hodijo misli, da se nikoli ne bom vrnila domov in videla svojih staršev. Vsa objokana in obupana poklekнем na tla. Kitajca me poskušata potolažiti, a jima ne uspe. Naenkrat se začneta smejati. Začudena sem pogledala na stezo in zagledala gospo, ki se plazi po zadnjici. Njena bunda mi je bila zelo znana. Ko se je končno spustila dol, je zakričala: "Danaja, kje si?" Nisem mogla verjeti svojim očem. Bila je moja mama. Stekla sem k njej in jo močno objela. Nato sem se v angleščini zahvalila Kitajcema, da sta bila z mano. Z mamo in družinsko prijateljico smo se z vlečnico odpeljali na vrh. Vsi so me bili veseli.

Ko smo se vrnili v koč, sem z očetom imela pogovor, kako moram biti bolj previdna.

Tega dne sem se naučila, da moram najprej zadihati in nato iskati rešitev.

Danaja Vučković, 7. b

Preveč želja za en sam dan...

Ta dogodek sem izbral, ker sem spoznal nove kraje in se pri tem zabaval s svojim prijateljem.

Bilo je zelo vroče poletje. Obiskat me je prišel prijatelj Gabrijel. Ker zelo rada hodiva, sva se odločila, da greva na sprehod.

Pohod sva začela v moji vasi Predloka. Ker pa nama je bila hoja po vasi nezanimiva, sva se odločila, da poiščeva nove poti. Ob cesti sva videla gozdno pot. Rekla sva si, da jo greva raziskat. Malo naju je bilo strah, saj sva vedela, da se po gozdu potikajo gozdne živali. Pot je bila zelo lepa. Okoli naju so bila visoka drevesa, ki so nama dajala senco. Dolgo sva hodila, dokler nisva prišla do gozdnega krožišča. Krožišče nama je ponujalo pet poti. S prijateljem sva raziskovalne narave, zato sva se odločila, da raziščeva vsako pot.

Prva pot je bila zelo dolga in je vodila v neznano. Zato sva se odločila, da se vrneva.

Druga pot je bila dokaj kratka, prišla sva do prometne ceste, ki vodi izven moje vasi. Spet sva se vrnila.

Odšla sva po tretji poti, ki mi je bila zelo znana. Prispela sva do mostu, na katerem je tekla železniška proga. V tistem trenutku sem vedel, kje sva, ker smo z družino že hodili po tej poti. Prispela sva do izvira reke Rižane. Ta kraj je bil tako zelo lep, da sva se odločila narediti kratek premor. Usedla sva se k prelepemu izviru, kjer sva poslušala reko in gledala v vodo. Tako prijetno je bilo, da sva hotela skočiti v vodo, se ohladiti v njej in se odžejati. S sabo nisva imela niti kapljice vode. Vrnila sva se proti krožišču.

Nebo se je začelo mračiti. Razmišljala sva, če se vrneva proti domu ali obiščeva še zadnjo pot z najinega seznama.

Nisva se ji mogla upreti. Pot je bila dolga. Čez nekaj časa se je pot razdelila na dve poti. Odločila sva se, da greva v levo. Prispela sva do ogromnega vinograda, od koder sva občudovala zelo lep sončni zahod. Kar pa je pomenilo, da se morava vrniti domov.

Takoj ko sva začela hoditi, sva v grmovju zaslišala: "Hrsk, hrsk,.." pričel sem teči. Prijatelj Gabrijel mi je bil takoj za petami. Začnem hitro govoriti, tako hitro, da skoraj kričim. Gabrijel je na telefonu prižgal glasbo. Vse to

sva počela, da bi se naju živali prestrašile. Nisva vedela, kam tečeva. Zašla sva s poti. Tekla sva med drevesi in med grmovjem. Raztrgala sva si oblačila. Zagledal sem pot, ki mi je bila znana. Sledila sva poti in prišla do Predloke.

Ko sva zagledala dom, se nama je odvalil kamen od srca. Ulegla sva se na ležalnik in si privoščila kozarec mrzle vode. Bila sva zelo srečna, da sva se živa vrnila domov.

Spoznala sva, da sva imela preveč želja za en dan. Bilo je zelo naporno in dolgotrajno, a je bila najina sreča na koncu brezmejna.

Enej Žolgar, 7. b

Luka Kocjančič, 7. a

Dan, ki se ni zaključil, kot sem si želel

Bil je navaden petek. Končal sem pouk in z avtobusom prišel domov. Tega večera sem slišal mamo, ki se je pogovarjala po telefonu. Govorila je z dedkom, ki nas je v soboto vabil na večerjo.

V soboto nismo imeli drugih planov, zato smo kar odšli. Dedek nam je povedal veliko zanimivih novic in tudi to, da se bo upokojil. Najpomembneje pa je bilo, da nas vabi na enotedensko smučanje. Bil sem zelo vesel, saj zaradi korone že dve leti nisem smučal.

Minevali so dnevi in končno je prišel ta dan. Spakirali smo stvari in se odpravili na dolgo pot v Alpe. Vozili smo skozi ovinke in po avtocesti v soncu in dežju, dokler nismo prišli do končne lokacije. Planirali smo, da gremo smučat že prvi dan, a nam to ni uspelo, ker je bila že skoraj tema. Naslednji dan smo se zbudili že ob šestih, čeprav smučišče odprejo šele ob devetih. Z avtom smo se peljali do prve gondole, ki te odpelje na vrh smučišča. Odsmučali smo vse, kar se je dalo.

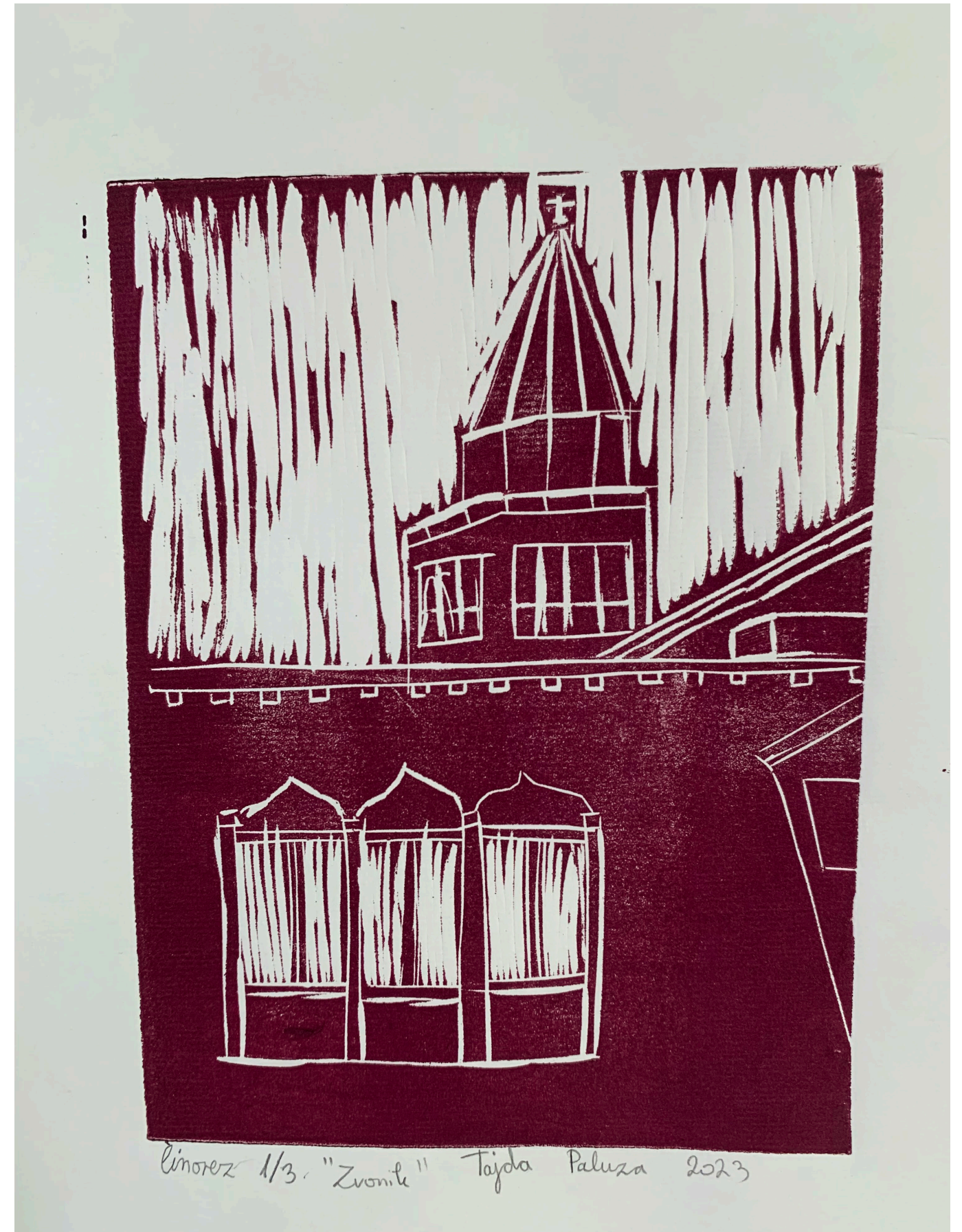
Na žalost pa smo morali končati zelo kmalu zaradi slabega vremena. V hotelu smo spoznali zelo prijazno družinico in šli z njimi igrati družabne igre. Tistega dne sem šel zelo zgodaj spat, saj me je smučanje zelo utrudilo.

Naslednje jutro sem se zbudil z bolečim grlom. Upal sem, da je moje grlo suho samo zaradi suhega zraka. Vendar ni bilo tako. Hotel sem ostati pozitiven, a je bilo zelo težko, ker je termometer pokazal, da imam vročino. Bil sem zelo žalosten, ker nisem mogel iti smučat. Upali smo, da se bom predčasno pozdravil, da bom vsaj še malo smučal.

V hotelu sem počival, a ko sem zaradi žeje šel po kozarec vode, sem padel v nezavest. Peljali so me v bolnišnico in tam naredili vse, da dobim zavest nazaj, a ni delovalo. Naslednje jutro sem se zbudil iz nezvesti, imel sem vročino čez 39 stopinj Celzija. V bolnišnici sem ostal še nekaj dni.

Po prihodu domov sem bil zelo žalosten, ker nisem odsmučal vsega.

Jakob Kocjančič, 7. b

Dan, ki se je zaključil tako, kot sem si želela

Lahko doživimo veliko dobrih in slabih dogodkov. Jaz sem doživela zelo lep dogodek.

Bila sem v Grčiji. Kampirali smo v kampu ob morju. Zjutraj sem se zbudila in odšla na plažo. Tam sem se kopala, ko sem slišala trobljenje kombija. Ugotovila sem, da je kombi s sladicami. Odšla sem po nekaj dobrot za zajtrk. Mama in oče sta se zbudila in odločili smo se, da gremo v muzej. Prispeli smo do muzeja ter kupili vstopnice. Muzej je bil zelo zanimiv. Najbolj všeč mi je bila vaza s poslikavami. Odšli smo v restavracijo nasproti muzeja. Jedli smo tradicionalne grške jedi. Bile so tako dobre, da sem ostala brez besed. Vrnili smo se v kamp.

Mama in oče sta v kampu zadremala, jaz pa sem odšla v trgovino po mleko. Ko sta se mama in oče zbudila, mi je oče predlagal, da greva malo naokrog s kanujem. Napihnila sva ga ter se usedla vanj. Veslala sva počasi, saj je bil razgled zelo lep. Sonce je zahajalo in nebo je bilo modre, rdeče in oranžne barve. Kar naenkrat sem nekaj videla v vodi.

Zakričala sem: "Aaaaa, nekaj je v vodi!" Oče pa se mi je samo smejal in dodal: "Hahaha, to so samo delfini!" Jezna sem bila, ker se mi je smejal, a hkrati sem bila zelo vesela. Delfinja družina se je preobračala in skakala v vodi. Naenkrat pa je najmanjši delfin skočil čez sprednji del kanuja. Z očetom sva jim ploskala. Usta so se mi raztegnila do ušes. Bili so prekrasni. Začeli so plavati proti plaži. Midva sva jim sledila.

Zagledala sva mamo, ki je klicala: "Kje sta bila tako dolgo?" Midva sva ji odvrnila: "Videla sva delfine." Ob večerji sva ji razlagala vse, kar se je zgodilo. Mama ni mogla verjeti. Želela si je, da bi odšla z nama.

Zvečer, ko sem zaspala, sem sanjala, kakšno srečo sem imela.

Ta dogodek je bil najboljši v mojem življenju, zato sem ga tudi izbrala.

Emma Sparello, 7. b

ODLIČNA SREDA

Bila je sreda, 15. 3. 2023. Kot vsak dan sem se zbudil in se pripravil za še en dan v šoli. En dan pred tem smo pisali matematiko pa me je zanimalo, koliko sem pisal. Sicer učitelj teste vrne kar hitro, ni pa bilo obvezno, da bo tudi tokrat tako. Pred šolo se pogovarjamo o testu, kakšen se nam je zdel, kakšen občutek imamo glede ocen. Prijatelj mi reče: "Veš, da je učitelj že popravil teste in jih bomo danes že dobili nazaj?" Začuden odkimam. Zagrabi me panika. Še vedno sem bil dobrega občutka glede ocene, a občutek ni vedno pravilen. Prejšnja ocena je bila tri, tako da nisem želel še ene trojke, saj če bi jo dobil, bi ostal med dobro in prav dobro oceno. Začne se pouk, imam še dve uri do matematike, zato se umirim, niti ne mislim več na test. Samo čakam, da slišim oceno. Dve dolgočasni uri mineta in tu je tretja ura, trenutek resnice.

Učitelj vstopi v razred s testi v roki. Vsi smo panični. Skušam ostati pozitiven in verjamem v petko. Začne govoriti ocene od najslabših do najboljših. Med enkami me ni, med dvojkami tudi ne, med trojkami me tudi ni. Odleže mi, zdaj vem, da sem pisal štiri ali pet. Štirke se pričnejo. Čeprav je štiri dobra ocena, sam si želim petico. Slišim imena dveh svojih prijateljev. Pod stresom sem, potim se, občutek imam, kot da me bo razneslo. Nobenega imena in učitelj reče: "Zdaj pa na petke." Vsi moji prijatelji z mano vred začnemo kričati od veselja. Bile so štiri odlične ocene in ena izmed njih je bila moja. Sreča napolni telo in v sebi čutim zadovoljstvo. Ura se konča in še vedno ne morem verjeti, da sem pisal pet.

Prihaja četrta ura, glasba, kjer je možno, da bom ocenjen. Ponovno sem napet. Učitelj zavrti aplikacijo za številke, po katerih iz redovalnice izbere učence. Zagledam svojo številko. Hitro prelistam učbenik in grem pred tablo. Vse gre dokaj gladko do zadnjega vprašanja. Vem, da odgovarjam prav, a učitelj se poglobi, zmedem se in skušam oblikovati odgovor. Učitelj sešteva točke, čutim nelagodje. Po tednih učenja pa se vse splača, saj slišim: "Pet." Dan je bi točno tak, kot sem si želel. Ne vem, kdaj sem bil nazadnje tako ponosen nase.

Izbral sem ta dogodek, ker sem ob njem odkril, da se trdo delo izplača.

Liam Frol Đurđević, 7. b

VAJA DELA MOJSTRA

Tega dogodka ne bom nikoli pozabila, saj sem se naučila smučati in ugotovila, kako težko je.

S šolo smo bili že tri dni v šoli v naravi. Ko smo bili na Arehu, smo vzeli smučke iz avtobusa in se odpravili na sneg. Vsi smo bili toplo oblečeni, a nam je bilo še vedno mrzlo. Razdelili smo se v skupine in se začeli ogrevati. Po ogrevanju se je moja skupina odpravila smučat do krogcev, ki nas bodo pripeljali spet na vrh. Vsi smo bili navajeni na to progo, saj smo tu smučali že drugi dan. Nato pa je naš učitelj smučanja vprašal: "Bi šli smučat na bolj strmo progo do sider?" Vse, ki nas je izbral, smo rekli: "Ja!"

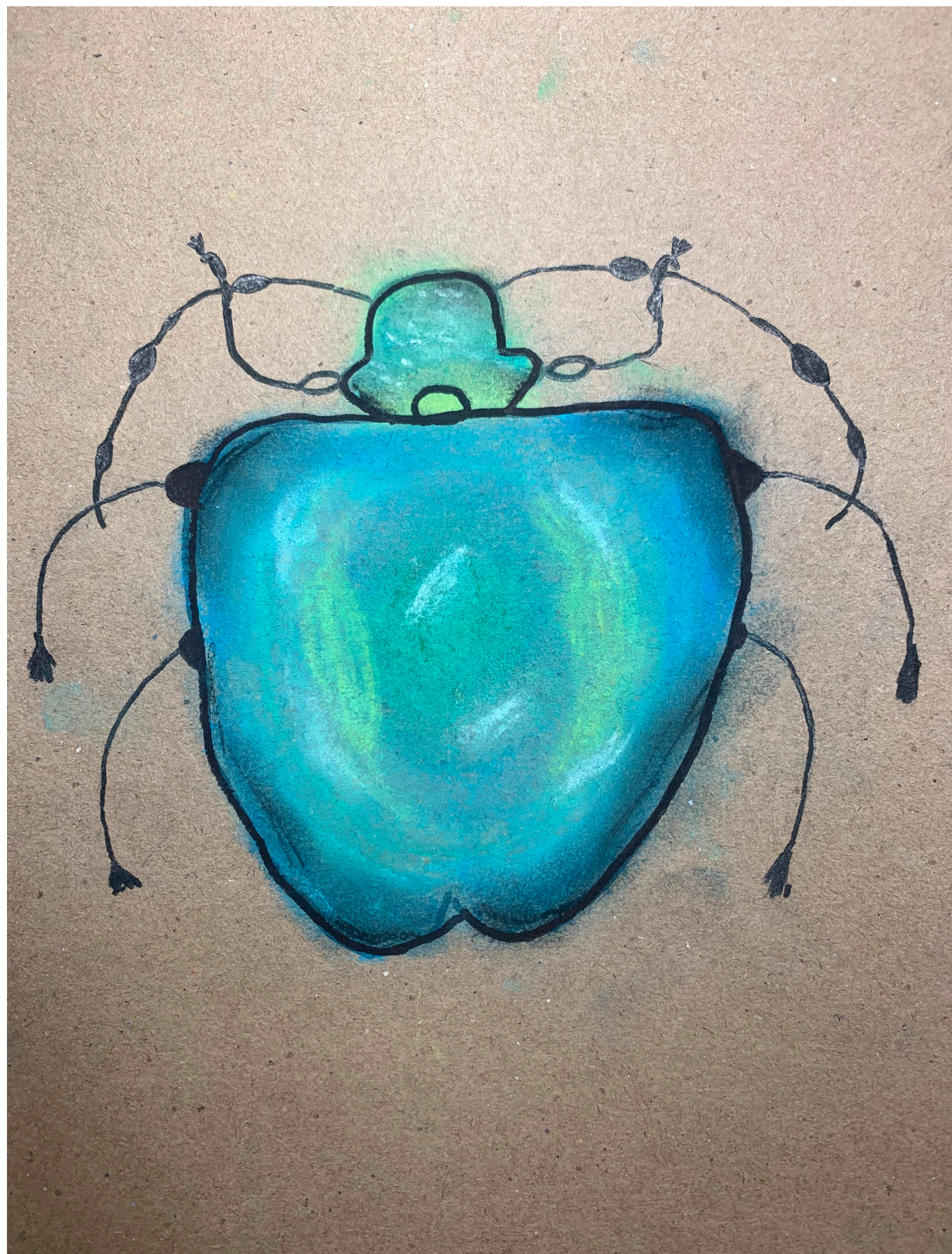
Pričeli smo smučati po klancu navzdol. A kar naenkrat se ustrašim in padem na tla. Začnem jokati od strahu. Nisem bila več prepričana, če bi šla dalje, a sem morala, saj ni bilo poti nazaj. Bilo me je strah zavijanja in na strmih progah moraš še posebno veliko zavijati. Že prvi dan, ko smo začeli zavijati, sem vedela, da mi to ne bo šlo. A z velikim strahom sem prismočala do konca. Ko smo prišli do sider, smo se dali v pare. Bila sem z Danajo, zato me ni bilo zelo strah. Toda na pol poti so se sidra kar naenkrat ustavila. Bilo me je zelo strah. Z Danajo sva se skušali pomiriti tako, da sva se pogovarjali o mačkah. Od spodaj slišimo, da nam nekdo kriči: "Ostanite na sidrih in ne bojte se." Videli smo, da je to naš učitelj smučanja. Sidra so spet začela delovati in se čez deset sekund spet ustavila. Vsi smo se bali, da pademo, saj so krožile govorice, da je zraven sider prepad. Na veliko srečo se nič groznega ni zgodilo. Bili smo skoraj že pri vrhu in z Danajo sva se pripravljali, da spustiva sidro in se odrineva. Na žalost pa ni šlo vse po načrtu.

Odrinem se nepravilno in padem na tla. Morala sem se hitro umakniti, saj so bili še drugi za menoj. Umaknem se in z Danajo se začnem pogovarjati, kaj je bilo. Bilo je kar strašno, obe naju je bilo zelo strah, saj vendar nisva profesionalki.

Zdaj mi je jasno, da je smučanje težak šport. Tudi tistim, ki tekmujejo, jim je bilo na začetku težko. Z vajo pa ti je vse lažje.

Tajda Paluza, 7. b

9. RAZRED

Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.

Velikokrat ljudje človeka, ki ga ne poznajo, sodijo po videzu. Teh dejanj je vedno več. Ljudje si o nekem človeku ustvarijo mnenje, grdo ali lepo. Kdor pa ima željo spoznati človeka, to dela iz srca. Poznati hoče njegovo osebnost in ga ne kritizira po videzu. Zato se velikokrat ljudem zgodi, da človeka kritizirajo, a je v resnici prijazna in čustvena oseba, zato je bistvo očem nevidno. Tudi v življenju imamo veliko ciljev in seveda tudi nekaj padcev. Odločitve velikokrat sprejemamo s pametjo, a nam včasih srce govori drugače. Takrat moramo poslušati svoje srce, saj nas velikokrat vodi v pravo smer. Ljudje vemo več, kot si upamo priznati in se zato nočemo soočiti z realnim svetom. Velikokrat se vprašamo, zakaj nismo poslušali samega sebe in svojih občutkov. Vedno moramo zaupati sebi in ne slediti ostalim. Življenje ima omejen čas, zato je vredno tvegati.

Tanaja Sever, 9. a

Arnesa Imširović, 9. b

ŽIVLJENJE JE SOVRAŠTVO, VEČEN BOJ...

Življenje je boj, iz katerega se ne moremo umakniti, ampak je treba v njem zmagovati. Je sovražstvo, s katerim se moramo sprijazniti in se boriti. Življenje sestavljajo dobri ter prav tako žalostni in boleči trenutki. Vendar življenje nas uči in vse stvari se nam zgodijo z razlogom. Živeti moramo iz dneva v dan, saj nikoli ne vemo, kaj se nam lahko zgodi, a da bi živel takšno življenje, kot ga hočemo, moramo sprejeti sebe. Imeti se moramo radi takšnega, kot smo in če to sprejmemo, lahko živimo zelo srečno življenje. Čez leta imamo veliko ovir pred seboj do našega cilja, a nikoli ne smemo obupati. V življenju nam morajo biti pomembne malenkosti, katere je treba ceniti, saj se na malih stvareh skozi leta pridobijo velike stvari, za katere bomo sami sebi hvaležni. Pomembno je zaupati samemu sebi in svojim občutkom in ne slediti ostalim brez premisleka.

Mislim, da je pomembno, da v življenju delamo tisto, kar nas veseli in nam daje smisel življenja ter nam omogoča živeti tako, kot si vsak tudi zasluži. Vsaka priložnost, ki se nam ponudi, ne sme biti zavrnjena, saj nikoli ne bi vedeli, kaj bi s tem pridobili ali izgubili.

Zavedam se, da sem del preteklosti in prav tako del prihodnosti, vendar živim danes, ta trenutek.

Tanaja Sever, 9. a

Bolnišnična oddelka Izola (SBI) in Valdoltra (OBV)

